

det hører til Folkethingets Rettingheder, at det maa kunne benytte sin Anklagemyndighed, efter som man selv anser det for at være rigtigt, hensigtsmæssigt, klogt o. s. v.; men deri, tror jeg, at man besinder sig i en stor Wildfarelse. Ganske vist, naar der kun er Spørgsmaal om formentligt Brud paa Grundloven af ringere Betydning, naar der f. Ex. er Spørgsmaal om, hvorvidt en Minister maatte have overstredet Grændserne for en ham givne Bevilling, eller om hvorvidt han har afholdt en enkelt Afgift, hvortil han ikke havde faaet Bevilling, eller paa en eller anden Maade overtraadt sin Myndighed, — ja, saa vilde der ganske vist kunne være Genfyn, der fornuftigvis maatte kunne bevæge Folkethinget til at lade være at bruge sin Anklagemyndighed, og det især, naar ikke blot den formentlige Forseelse maatte siges at være af mindre væsentlig Betydning, men hvor der maatte kunne være Omstændigheder til Stede, som efter Folkethingets Mening, om ikke retfærdiggjorde, saa dog forklarede og undskyldte den formentlige Brøde fra Ministerens Side. Enhver Anklagemyndighed, maa nemlig selvsølgelig udøves med en vis Skønsomhed og Konduite. Naar der derimod er Tale om Brud paa Grundloven, der er af den Vessafsenshed, som det her skal være Tilfældet, naar der er Spørgsmaal om en Krænkelse af hele Rigsdagens Statsbevillingsmyndighed, naar der er Spørgsmaal om Brud paa Grundloven af den Karakter, at, naar man lader det passere, da vil vor Forsfatning for Fremtiden være en tom og blot og bar Form uden Indhold, — som den ærede Ordfører yttrede — saa er det mig aldeles uumligt at se, hvorledes en Forsamling, der har den Opfattelse, vil kunne lade være at bringe det Spørgsmaal til Afgjørelse paa det rette Sted, om Bruddet er begaaet, og hvilket Ansvar de have paadraget sig, som have gjort sig skyldig i en saa grov Krænkelse af Grundloven. Gjør man ikke det, saa naaer man, som sagt, ikke det, som man netop vil have slaaet fast. Paa den anden Side, naar man giver den Bei, som jeg nu har nævnet som den, der forekommer mig at være den eneste naturlige at bruge i dette Tilfælde, og som det fremdeles synes mig aabenbart, at man skylder ikke blot Landet men ogsaa selve Regjeringen at bruge, — naar man var gaaet denne anden Bei, da kunde man tage Spørgsmaalet om den provisoriske Lovs fortsatte Vedbliven med mere Koldblodighed; thi den alvorlige, den sande, den berettigede Protest imod det formentlige Grundlovsbrud vilde netop være en Rigsretsanklage. Naar denne Protest først var nedlagt, havde man ikke havt nødig at udsætte sig for saadanne Følger som dem, man fremkalder ved de andre Forslag, som man gjør, saa vilde det have været naturligt, at man havde ladet Spørgsmaalet i Dvort om, hvad der skulde gøres ved den provisoriske Lov, hvile, til Dommen var fældet af rette Vedkommende. Det høie Folkething har Anklagemyndigheden, og der er til forskjellige

Lider lagt særlig Vægt derpaa, ja man har jo endogaa hørt i hine Dage, da det paastodes, at Folkethinget havde en Overvægt over Landsthinget, at en af de Grunde, hvorpaa denne besynderlige Mening støttedes, var netop Anklageretten. Men en Ret af den Art medfører tilvisse ogsaa en Forpligtelse. Naar Folkethinget i Grundloven er sat til Værner og Bogter om selve Grundloven, da gjør Folkethinget sig skyldig efter min Mening i en Svigtelse af sin Pligt, naar det undlader at bringe Spørgsmaal om Brud paa Grundloven ind til Afgjørelse, eventuel Domsfælbelse, eventuelt Ansvar. Til Anklagemyndigheden svarer en Anklagepligt.

Men ligesom det altsaa forekommer mig, at der egentlig ikke har været nogen ret Mening i, hvad det ærede Flertal har foreslaaet, nemlig at forkaste den provisoriske Finantslov i Stedet for at gaa til Rigsretten eller i alt Fald i Stedet for samtidigt eller i Forbindelse dermed at gaa til Rigsretten, saaledes synes det mig umiskjendeligt, at i alt Fald den Maade, hvorpaa det ærede Flertal har taget Sagen, maa siges at være saaledes, at jeg ikke forstaaer, hvorledes det ærede Flertal egentlig kan forsvare dette Forslag for sig selv. Dersom det ærede Flertal nemlig maatte mene, at det var nødvendigt at forkaste den provisoriske Lov, at man ikke skulde gaa til Rigsretten eller i alt Fald ikke kunde blive staaende derved, da forekommer det mig, at det ærede Flertal maatte kunne sige sig selv, at saa var det dets Pligt at tilveiebringe det Nødvendige, for at man, naar en Forkastelse havde fundet Sted, ikke skulde komme ind i den Tilstand, som den ærede Ordfører betegnede som en saadan, hvor lutter Kaos og Mørke hersker. Det ærede Flertal har ogsaa selv været opmærksom herpaa; det ærede Flertal siger jo i sin Betænkning, at det er indlysende, at Følgen af den foreløbige Lovs Forkastelse paa dette Tidspunkt vil være, at den grundlovmæssige Hjemmel for Statsudgifternes Afholdelse og Statternes Opkrævelse kommer til at mangle (Ordføreren og Berg: Fremdeles!). Flertallet har føiet Ordet „fremdeles“ til, men det gjør for saa vidt i den Forstand, hvori jeg tager det, aldeles Intet til Sagen. Det ærede Flertal erkjender, at, naar den provisoriske Lov er forkastet, mangler der al grundlovmæssig Hjemmel for Statsudgifternes Afholdelse, og den ærede Ordfører udtalte selv, at dette maatte anses for at være i høj Grad bellageligt. Jeg tager denne Erkjendelse fra hans Side til Indtægt. Men, mente han, det gjorde ikke saa meget, thi Tilstanden blev ikke værre, end den har været; efter hans Mening mangler der grundlovmæssig Hjemmel ogsaa nu, og at den kom til at mangle i Fremtiden, gjorde for saa vidt ikke saa meget til Sagen. Jeg lader nu dette staa hen; man maa dog vel antage, at der er delte Meninger om, hvorvidt den grundlovmæssige Hjemmel ogsaa skulde